

НИКОЛАЙ СОКОЛОВ
ВЪРТИШИЯ СЕ ВРЪЩА ОТ
ПАЗАР

chitanka.info

В лятна жегата, в пращан път се завръщам от пазар нашият познайник стар — бос Илия Въртишия. Крачел той по пътя бавно, гледал из полето равно, никъде душица няма, а небето сипе пламък... И от жегата ли, що ли, взел да тананика нещо:

— Бре, че жегата, бре горещо!

Спрял се, поизбърсал чело и закрачил пак към село, нещо сетил се старика, почнал пак да тананика:

*Нося в шарена торбица
бедна кучешка душица.
Нося два цървула щавени,
от дебела кожа правени,
и едно гърненце писано,
да си готвя боб-чорбица.*

Както весел си вървял, ей отсреща на завоя други пътник се задал:

— Добра среща, дядо стар! Сигур идеш от пазар?

— От пазар се връщам, да! Ами ти? Май за града?

— За града съм, за града! Имам някакъв роднина.

— Е, на добър час ти, сине!

— Ами що в торбата шава? Да не би прасенце живо?

Бос Илия се засмял, шия завъртял накриво:

— Тъкмо в туй е и въпроса: деликатна стока нося!

— Деликатна? — Оня зяпнал, сякаш десет жаби лапнал. — Ти шегуваш ли се, дядо?

— Не, не се шегувам, младо! Щом се чудиш, ще ти кажа. Нося куче във торбата, нося два цървула щавени и едно гърне на края.

— Чудна работа е тая — казал пътникът тогава. — Ама как ти в ум дойде? Кучето ще изяде двата щавени цървула!

Въртишия се опулил. Момъкът говори право.

И развързал той торбата. Сложил кучето отпред и до кучето — гърнето, а цървулите — на края.

— Е, сега е всичко в ред. Работата аз си зная.

И зарадвано старикът почнал да си тананика:

*Нося в шарена торбица
бедна кучешка душица,
мъничко гърненце — писано, —
да ми готви боб-чорбица,
и на края — цървули щавени,
от дебела кожа правени...
Де бре карай, бос Илия,
с пустата сиромашия!...*

Но не щеш ли, по-нататък други пътник срещнал той. Оня спрял за отдих кратък:

— Добра среща, драги дядо! Гледам, май си нещо весел, що в торбата си понесъл?

— Добра среща, лудо-младо! Щом ме питаш за торбата... нося стока чудновата!...

— Сигур гъска с дълга шия?

— Не! — отвърнал бос Илия... — Нося куче и гърне и цървули два на края.

— Туй не ми харесва, не! Лоша работа е тая. Я си помисли добре, ако кучето рече и в гърнето се завре? Що ще правиш със кутрето? Трябва да строшиш гърнето!

— Хей... Умник е туй момче!

Спрял се Въртишия бързо. Пътната торба развързал. Взел цървулите и двата и ги сложил по средата между празното гърне и намереното куче.

— Е, сега е всичко в ред! Нищо няма да се случи!

И зарадвано старика продължил да тананика:

*Нося в шарена торбица
бедна кучешка душица,*

*да я гледам — да ме гледа,
да ме пази от съседа.
Нося два цървула щавени,
за хоро голямо правени,
и за бабата — гърненце,
писано като яйченце.*

Дълго старецът вървял, ей го месечко изгрял. Стигнал в селото
накрай и почукал — то се знай — тежко, тежко на вратата:

— Срещай гости, бабо стара, дар ти нося от пазара!

Влязъл после в одаята и посегнал към торбата.

— Виж какво съм ти донесъл — казал Въртишия весел. Ала
сепнал се веднага: — Бре, цървулите ги няма!

А гърнето тежко, тежко, сякаш вътре има камък.

Рекла бабата с насмешка:

— Где е бил ума ти, дърто! Кучето ги е изяло и в гърнето се е
свряло. Носи ли се на гърба куче и гърне в торба? Ха вари си боб-
чорба!

Въртишия се почесал, над гърнето се надвесил:

— Бабо, ти недей се кара! Има поговорка стара: „Който чужд
съвет послуша, все комина ще му пуши!“

Легнал бързо на кревата и захъркал в тъмнината...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.